Renate Dorrestein (1954) schrijft al zolang we ons heugen en heeft daarmee van alles gewonnen, bijna gewonnen en overwonnen. In Zin schrijft ze over het leven: de binnenkant en de buitenkant.

ALS TOESCHOUWER KIJK JE DWARS DOOR ZO'N MAN HEEN EN JE ZIET ÉÉN BAK ELLENDE

NIEUWE VLAM | Later in je leven een nieuwe liefde vinden kan nog een hele toer zijn. Vreugde is dan ook gepast wanneer dat lukt en een vriendin stralend meldt dat ze een verovering heeft gemaakt. Wat fijn, het is haar van harte gegund. Maar o wee, wat te doen als zij komt aanzetten met een man aan wie alles verkeerd is? Zo'n gast van wie je meteen ziet: het is niks en het gaat niks worden ook. De nieuwe vlam is verpletterend zelfingenomen, een jaloerse klamper, een alcoholist, een leugenaar, of een onvolwassen kind. Verliefdheid blokkeert zoals bekend de werking van de hersencellen, zelfs bij mensen die al lang genoeg leven om beter te kunnen weten. Maar als nuchtere toeschouwer kijk je dwars door zo'n man heen en je ziet één bak ellende. Hoe gaan we dit aanpakken? Het zal niet lang duren of vriendin vraagt met grote kalverblijdschap: "Hoe vind je hem?" Dit is, zal later blijken, het enige moment waarop we nog hadden kunnen zeggen: "Begin er niet aan met die eikel." Maar ja, zo onhartelijk willen we niet op haar keuze reageren. We zien immers ook het liefst dat zij door dik en dun achter óns blijft staan. Dus hummen we als antwoord maar iets nietszeggends en hopen we dat de kwal zichzelf snel zal ontmaskeren. Gelukkig gebeurt dat meestal automatisch. En dan kunnen we onszelf feliciteren met het feit dat we de kool en de geit hebben gespaard: klier exit, vriendschap onbeschadigd. Helaas ken ik eveneens gevallen waarbij deze heerlijke ontknoping een jaartje of tien, twintig op zich liet wachten. Zit je al die tijd vast aan iemand die als een verkeerd getransplanteerd orgaan ook in jóuw leven is beland, zonder dat het natuurlijke proces van uitstoting een beetje opschiet. Het kan zelfs zó vervelend worden om regelmatig met de klier te moeten eten, praten, borrelen, dat de vriendschap die je probeerde te redden door discreet te zwijgen, je alsnog door de vingers glipt. Er bestaat natuurlijk een alternatief scenario. Daarin maken we van meet af aan liefdevol duidelijk waarom we denken dat het levensgeluk van onze vriendin, die wij per slot van rekening al decennialang kennen als onze broekzak, niet gediend zal worden door haar nieuwe vlam. Ziezo, dat is maar gezegd. Alleen pakt dat vaak ook niet goed uit. Want nu wéét die vriendin dat jij inwendig zucht als zij & klier bij je op de stoep staan. De moraal van het verhaal is vermoedelijk dat we elkaar nooit voor fouten kunnen behoeden. En dus ook dat niemand óns ooit voor onze eigen fouten kan behoeden.

BEELD: Hollandse Hoogte